

ACTIVITEITEN

TREKTOCHT

Voor de vierde keer al stonden we die zaterdagmorgen gepakt en gezakt klaar aan de noodkerk om onze jaarlijkse trektocht (door sommigen nog altijd "overlevingstocht" genoemd) aan te vatten.. Deze keer hadden we een eerder beperkte opkomst en dat had iets te maken met de Brooikensstoet waar enkelen van onze oude getrouwen mee in de organisatie zitten. De keuze zal voor hen wel verscheurend geweest zijn, zeker indien zij op voorhand zouden geweten hebben dat de tocht dit jaar weer meer dan geslaagd was.

Er waren acht deelnemers: Marcel en Marie-Louise Belderbos, Jef Van den Heuvel, Leon Bernaerts, Paul Ferket, Hugo van Bulck, Jos Steynen en onze reisleader niet vergeten: Eddy De Roover.

Met vier wagens vertrokken we naar de Ardennen die we ginds aangekomen over vertrek (Beauraing, waar het kermis was), tussenstation (Gedinne) en aankomst (Vresse Sur Semois) verdeelden. Eens dat gebeurd was konden we de tocht aanvatten.

Ondertussen hadden we wel eerst geïnformeerd naar de uitrusting van Jef omdat hij vorig jaar had aangekondigd dat hij dit jaar met nieuwe sokken zou gaan wandelen (en niet met sokken vol gaten) en hij liet ze zelfs prompt bewonderen. Hij had nieuwe sokken aan maar dan wel binnenste buiten doch dat zijn slechts details. Zijn sierlijke wandelstok met knop in de vorm van een vogel had hij ook bij maar die zou de tocht niet overleven. Toen er een foto genomen werd bij een grote, diepe plas op de weg moest het groepje even stilstaan in de modder tussen de plas en de prikkeldraad. Met veel kabaal schoof Jef uit in de modder, gelukkig viel hij niet helemaal doordat hij met de snavel van de vogel achter de prikkeldraad bleef hangen helaas ten koste van de stok. De vogelkop bengelde er aan een veertje langs terwijl Jef er beteuterd naar stond te kijken.

Tegen de middag vonden we onze eerste pic-nicplaats langs een kerkhofmuur. Iedereen ging zitten in het gras alleen Marcel ging liggen en nog geen vijf minuten later lag hij me daar te snurken op zijn rug. Zonde om hem wakker te maken maar we moesten nu eenmaal verder. Het was ondertussen ook warmer geworden en Marcel trok zijn trainer uit wat iedereen stomverbaasd deed opkijken. Het was of Marcel zijn pijama nog aan had, een knalgele korte broek en T-shirt met een fijn blauw streepje. Nog een geluk dat we geen bekenden tegenkwamen.

Die namiddag stapten we verder, sommigen de blik op de grond gericht. En dat loont want plots raapte Leon een papiertje op en begon blij in het rond te springen, midden in het bos had hij een briefje van honderd gevonden op de grond en het waren dan nog wel 100 Luxemburgse frank wat veel meer lijkt dan 100 Belgische Frank.

Eddy daarentegen hield zijn blik op de stafkaart gericht en soms ook op een geheimzinnig apparaatje dat exact onze plaats op de wereldbol kon bepalen. Dat apparaatje werkte samen met satelieten hoog in de lucht zodat het toestelletje gemakshalve Sateliet-Suzy gedoopt werd. Toch knap van het apparaatje, temeer omdat wij helemaal niets zagen vliegen.

Tegen de avond aan bereikten we de camping in Gedinne waar ons een plaats toegewezen was. We begonnen onmiddellijk onze tenten op te zetten wat zoals elk jaar bij sommigen niet zonder problemen verliep. Hugo had een reuzegrote tent bij die plaats genoeg bood voor hemzelf en Jef, alleen stonden ze een hele tijd te zwaaien met tentstokken en zeilen voor het ding in elkaar stak. En dan moest Hugo nog zijn spaghetti beginnen koken.

Nadat we ons fris gewassen hadden en gegeten lonkte te kantine van de camping waar we in tegenstelling tot andere jaren rustig een pint dronken met de nadruk op rustig. Op een deftig uur besloten we te gaan slapen maar zo rustig het in de kantine was zoveel kabaal kwam er uit het dorp dat toch wel enkele honderden meters verderop lag. Het was er, wat dacht je, kermis zeker en de kermisvogels onder ons konden aan de verleiding niet weerstaan om eens even poolshoogte te gaan nemen.

Degenen die gingen slapen lagen nog steeds met wijd open ogen te daveren op hun luchtmatras door de house-muziek toen de kermisvogels rond half twee terugkwamen uit het dorp. Om half drie dreunde de tent nog en ik besloot wanhopig stopjes in mijn oren te steken. Een stukje papieren zakdoek waarop gekauwd was zou wel helpen als ik het in mijn oren stak. Dat hielp inderdaad een beetje maar toen Paul die naast mij in de tent lag besloot een potje te snurken stak ik nog maar een propje bij in mijn oren tot het lawaai naar een aanvaardbaar niveau gedaald was en ik in een slaap viel die regelmatig onderbroken werd door grote kou..

's Morgens werd ik wakker. Ik kroop uit mijn slaapzak en wou buiten poolshoogte gaan nemen. Ik dacht er nog net aan dat ik mij goed moest bukken zodat ik niet zoals vorig jaar het plasje water dat zich door de dauw op het luifeltje van de tent vormt in mijn nek zou krijgen. Maar er was geen plasje. Onze tenten stonden stijf bevroren en we hebben ontbeten bij min 1. Tijdens het ontbijt heb ik de beperktheid van zelfs een degelijk Zwitsers zakmes ondervonden. Je kunt er namelijk geen stopjes mee uit je oren halen wat nochtans een functie was die mij op dat moment goed van pas zou gekomen zijn.

Toen de tenten ontdooid en ingepakt waren en de nodige auto's naar het eindpunt, Vresse sur Semois, waren gebracht konden we het tweede deel van onze tocht beginnen. We stapten verder door de prachtige natuur en tegen de middag wist Eddy zich te herinneren dat er op een open plek in het bos enkele boomstammen lagen waarop we onze vuurtjes en pannetjes konden bovenhalen om onze pic-nic te degusteren. En inderdaad op een bepaald moment riep Leon uit "voor zover ik kan tellen liggen daar 2 (twee) bomen". Het waren er drie, wat voor de nodige hilariteit zorgde. Zo'n trektocht hangt overigens aaneen van de hilariteit.

Hugo had zo'n danige pijn aan zijn dijen dat hij tijdens de pic-nic prompt zijn broek uitschoot en zijn benen begon in te wrijven met een bepaald soort zalf. Hij was niet de enige die last had. De eerste dag hadden we 23 km onder de schoenen geschoven gekregen en de tweede dag zouden het er zeventien worden.

Maar terwijl de ene last had van zijn benen had de andere last van wat anders. Toen Paul op een eigenaardig kronkelende manier begon te lopen vroegen we bezorgd of er wat scheelde. "Ja," zei hij, "Mijn rugzak piept.". Wat voor iemand zoals bijvoorbeeld Hugo een luxe-probleem is: ... "Zijn rugzak piept!".

Het einde van de tocht liep langs een klaterende beek die we regelmatig moesten oversteken langs nogal primitieve bruggetjes of langs helemaal geen bruggetjes. Marcel zou hierbij zijn vrouwtje Marie-Louise leiden als een galante ridder en vanop de over riep hij: "Nu daar uw voet zetten en nu daar, spring met uw linker voet naar daar, ja spring"... waarop Marie-Louise tot aan haar knie in de modder zakte. De beek slingerde door een prachtige kloof en het

heldere water noodde uit tot enige stoeipartijen waarbij Leon en Marie-Louise zich niet onbetuigd lieten.

Eénmaal aangekomen in Vresse vroegen we een onschuldig uitziende toerist om de groepsfoto te maken met de Semois op de achtergrond wat dit jaar wonderwel lukte, en zochten we een terras op waar we onze dorstige kelen konden laven. Hierbij kregen we Hollandse kaas waarvan vooral de prikstokjes handig zijn om propjes uit je oren te peuteren.

En dan was het tijd om terug naar huis te keren. Eddy had dit jaar weer een prachtig parcours uitgekozen.

We kijken uit naar volgend jaar!

JS
